SUBMITTED BY
Irmgard

ON
16.09.2015

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Răspunsuri la întrebările frecvente

Atelierul 1 despre articolul „Evanghelizarea... pentru tine”

De ce permite Dumnezeu suferința?

Cum explic diferența față de islam?

Este nevoie de un Dumnezeu dacă legile naturii și viața pot fi explicate prin evoluție?

Este credința în Dumnezeu ceva pentru cei slabi?

Dumnezeu și suferința omenirii

Noi, creștinii, avem adesea tendința de a răspunde imediat la întrebări, mai ales dacă sunt provocatoare, cu argumente directe. Dar uităm că aceeași întrebare poate avea motive diferite! Trebuie clarificat mai întâi dacă întrebarea are motive personale sau generale. Ambele motive trebuie luate în serios, dar trebuie abordate diferit! În ambele cazuri, este foarte util să aflăm mai întâi de ce se pune întrebarea. Puneți întrebări (consultați broșura „Răspunsuri la întrebările frecvente”, publicată de Campus for Christ, pentru câteva exemple)!

Oamenii, cel puțin cei din Elveția, nu mai stau în fața crucii în zilele noastre. În țara noastră, între oameni și cruce, există un șanț al culturii bisericești și câteva ziduri, care simbolizează întrebările, îndoielile și argumentele inculcate de Iluminism cu privire la Dumnezeul Bibliei.

Aceste ziduri pot fi folosite ca o barieră între oameni și cruce

Aceste ziduri pot deveni extrem de solide dacă nu îi întâmpinăm pe oameni cu dragoste și nu le luăm întrebările în serios. De exemplu, oamenii care sunt convinși de teoria evoluției sunt prea des respinși cu argumentul: „Dacă vrei să descinzi din maimuțe, e treaba ta – dar eu nu descind din maimuțe!” Efectul pe care îl poate avea acest lucru asupra unui gânditor profund, care s-a cultivat într-un fel sau altul în domeniul științelor naturale, nu este cu siguranță unul care să favorizeze continuarea conversației despre credință.

Principii importante

Trei lucruri de reținut pe măsură ce trecem la răspunsurile la întrebări.

Niciuna dintre cele mai dificile întrebări nu poate primi un răspuns complet. Dar acest lucru nu trebuie să ne îngrijoreze, deoarece misiunea noastră este să ajutăm, cu înțelepciune prin Duhul Sfânt, ca oamenii să poată dărâma zidurile suficient cât să poată face un pas de credință peste restul zidului. Peste zid – spre cruce! Acest pas nu este responsabilitatea noastră, ci poate fi lăsat în

întregime în seama lucrării Duhului Sfânt – respectiv, această decizie îi revine persoanei însăși.

Pentru fiecare conversație este valabil: nu persoana d , cu opinia opusă, este adversarul, ci lupta se desfășoară la nivel spiritual! Rugăciunea nu trebuie neglijată în niciun caz, indiferent cât de bune ar fi argumentele!

În orice caz, trebuie să ne apropiem de persoana respectivă cu dragoste și să încercăm să-i câștigăm prietenia: evanghelizarea prin prietenie! A câștiga oameni ca prieteni prin dragostea lui Isus, a le arăta prin exemplu dragostea lui Isus și a le apropia Evanghelia – aceasta este evanghelizarea prin prietenie. Într-o astfel de relație, chiar și o discuție animată, în care îl provoci puțin pe celălalt, își are locul! Teama de a-ți pierde prietenii din această cauză este de înțeles, dar trebuie lăsată cu totul la cruce!

Fără sârguință, nu există răsplată!

Mult prea des discutăm pe baza unor cunoștințe „auzite din auzite” – despre alte religii, despre știință și, într-o oarecare măsură, chiar și despre propria noastră credință în Isus și în Cuvântul lui Dumnezeu! Ne lipsesc cunoștințele de bază, temelia fără de care niciun cutremur din lume nu poate distruge casa credinței.

Pentru a dobândi cunoștințele și experiența necesare, nu există altă cale decât „munca asiduă”! Citirea și studierea Bibliei, încredințarea întrebărilor lui Dumnezeu în rugăciune, citirea cărților, discutarea problemelor cu oameni care au puncte de vedere diferite sau similare etc. Merită efortul doar pentru că te apropii de momentul în care vei vedea lumea prin ochii lui Dumnezeu, având în vedere că depindem atât de mult de înțelepciunea Sa. În plus, studiind alte religii, de exemplu, observi că există puncte comune. A începe o conversație pornind de la asemănări este de departe mai productiv, deoarece poți ajunge la diferențe prin intermediul asemănărilor și apoi le poți justifica.

Cele trei grupuri principale de întrebări

Există trei grupuri principale de întrebări pe care oamenii le au cu privire la credința în Dumnezeu:

1. 1. Dumnezeu și suferința omenirii
2. 2. Religiile și credibilitatea Bibliei
3. 3. Creația sau evoluția

1. Dumnezeu și suferința omenirii
Întrebări și afirmații provocatoare

- Poate exista un Dumnezeu iubitor atunci când există răul și suferința?
- Ar tortura vreodată un Dumnezeu iubitor oamenii în iad?
- Unde este Dumnezeu când mor copii nevinovați (războaie, boli, foamete)?
  Fie Dumnezeu nu este perfect BUN, fie nu este perfect ATOTPUTERNIC – dacă ar fi ambele, nu ar exista suferință în lume!

Acestea sunt probabil cele mai frecvente întrebări, deoarece fiecare se confruntă personal cu suferința la un moment dat! Mai mult, „suferința” este și cea mai comună obiecție adusă împotriva credinței creștine. Iată câteva abordări pentru a răspunde la aceste întrebări.

||

Liberul arbitru al omului

„Fără libertate nu există iubire – libertatea este prețul iubirii! Pentru că Dumnezeu dorește iubirea, El dorește libertatea, chiar dacă în cadrul libertății există posibilitatea de a abuza de ea și, astfel, de a provoca suferință unul altuia.” J.B. Brantschen (14)

Imaginați-vă o lume perfect dreaptă, în care suferința nu ar exista deloc. În această lume imaginară, moralitatea ar trebui să funcționeze, de asemenea, conform unor legi fixe, la fel ca legile naturii noastre. Pedeapsa pentru un comportament greșit ar fi resimțită ca o durere fizică. Dacă întinzi mâna spre o flacără, ești imediat „pedepsit" cu o durere de avertizare. O lume echitabilă și dreaptă ar pedepsi păcatul la fel de sigur și de rapid. Această lume ar fi dreaptă și logică – toată lumea ar ști ce așteaptă Dumnezeu. Așadar, nu ar exista o libertate adevărată. Toți oamenii ar acționa corect pentru că ar avea de câștigat din asta. Orice faptă, oricât de bună ar fi, ar fi imediat contaminată de motivele noastre egoiste. Mai mult, ar fi imposibil ca oamenii să-L iubească pe Dumnezeu în mod liber și, prin urmare, să-I fie ascultători. Această viziune este foarte veche: Satana L-a acuzat pe Dumnezeu că Iov Îl iubea doar pentru că El îl „mituia" cu binecuvântări și bogății, afirmând astfel că Dumnezeu nu merita să fie iubit pentru ceea ce era El însuși.

Iubirea voluntară este atât de importantă pentru Dumnezeu, încât El permite toate atacurile asupra lui Iov și chiar acceptă ca lumea noastră să devină ceea ce vedem astăzi. Pentru a ilustra această iubire, Biblia folosește imaginea mirelui și a miresei care se iubesc de bunăvoie. În lumea imaginară, însă, Isus ar fi mirele, iar Biserica – amanta: amanta este răsfățată, mituită și ținută prizonieră de iubitul ei!

Philip Yancey folosește următoarea imagine pentru a ilustra ceea ce Dumnezeu dorește pentru noi:

„Un tată care dorește să-și protejeze fiica iubită de orice suferință ar putea să o împiedice să învețe să meargă. La urma urmei, ar putea să cadă! Așadar, o poartă tot timpul în brațe. În timp, acest copil răsfățat ar deveni o ființă complet lipsită de viață, incapabilă să meargă și complet dependentă de tatăl ei."

Dumnezeu a creat omul după chipul Său. Din dragoste voluntară, El îi dă omului liberul arbitru, știind că există posibilitatea ca oamenii să se îndepărteze de Dumnezeu. Dacă presupunem că Dumnezeu este atotștiutor, adică cunoaște trecutul, prezentul și viitorul, Dumnezeu știa încă din momentul în care a creat cum se va desfășura întreaga „POVESTE". Dumnezeu a creat și îngerii cu liber arbitru; altfel, Lucifer (un heruvim) nu s-ar fi putut răzvrăti împotriva Lui, dorind să se ridice deasupra Lui. De asemenea, Dumnezeu a așezat în Grădină Pomul Cunoașterii dintre bine și rău, știind că, datorită liberului arbitru al omului, exista posibilitatea ca fructul pomului interzis să fie mâncat.

Acum este, de asemenea, clar că nu este posibil ca oamenii să primească de la Dumnezeu ceea ce ei consideră a fi o lume „ideală", dar, în același timp, să nu vrea să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu, cu atât mai puțin o relație personală (de iubire)!

||

Căderea omului

Mâncând fructul din pomul interzis al cunoașterii binelui și răului, Adam și Eva au devenit păcătoși și au fost nevoiți să părăsească paradisul, întrucât Dumnezeu este fără păcat! Omul și întreaga creație (Gen. 3, 14-18) au fost pedepsiți și au așteptat de atunci mântuirea (Rom. 8, 19-23), care s-a împlinit în Isus. Astfel, omul a abuzat de libertatea sa și se poate simplifica spunând că omul a adus toate suferințele în lume prin păcat (gr. Harmatia = „a rata ținta" sau, cu alte cuvinte, „a fi separat de Dumnezeu"). Faptul că trăim într-o lume păcătoasă este descris de Isaia în 64, 5: „Cu toții suntem pătați de nelegiuire; chiar și cele mai bune fapte ale noastre sunt la fel de murdare ca o haină murdară. Unii oameni susțin opinia străveche conform căreia oricine face bine va primi și el bine, iar cine face rău va fi pedepsit. Faptul că nu este așa este scris în Iov 42:6, când Elihu este mustrat de Dumnezeu. Probabil că există cazuri în Biblie în care judecata lui Dumnezeu a venit din cauza păcatului unor indivizi, dar nu toate suferințele pot fi rezultatul direct al păcatului personal. Petru face distincția între suferința care rezultă din păcatul personal (1 Petru 2:20a), suferința care nu are nicio legătură cu păcatul nostru (1 Petru 2:19) și posibilitatea de a face bine și de a suferi (din această cauză) (1 Petru 2:20b)

Suferința există la nivel global, comunitar și personal. Majoritatea acestor suferințe poate fi atribuită păcatului, respectiv acțiunilor păcătoase sau greșite ale oamenilor. Exemplele din Biblie sunt

numeroase: amaleciții, Sodoma și Gomora, precum și poporul Israel chiar înainte de a fi luat în captivitate de asirieni. Aceștia erau oameni care făceau lucruri crude, precum sacrificarea de oameni, organizarea de orgii sălbatice etc., ceea ce îl nemulțumește pe Dumnezeu. Războaiele și dezastrele nu au fost pur și simplu un genocid al unor oameni nevinovați – Dumnezeu își folosea poporul ca executori ai judecății Sale!

Dar cum rămâne cu restul suferințelor care nu sunt direct legate de păcat?

Așadar, Dumnezeu a lăsat deschisă posibilitatea ca răul să se întâmple, datorită liberului arbitru. Răul apare, s-ar putea spune, atunci când oamenii aleg să facă rău – iar suferința este consecința. Cu toate acestea, nu se poate spune, prin urmare, că Dumnezeu a creat răul!

Tema suferinței nu este abordată în mod sistematic, din punct de vedere filosofic, în Biblie. Biblia este o carte practică. Cu toate acestea, există câteva afirmații:

Geneza 1-2: Suferința nu face parte din ordinea inițială a creației lui Dumnezeu. Nu exista suferință în lume înainte ca omul să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu.

Apocalipsa 21: Nu va mai exista suferință atunci când Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou. Așadar, nu este voia lui Dumnezeu ca oamenii să sufere, dar Dumnezeu permite suferința.

||

Omniscienta lui Dumnezeu versus limitările omului

Dacă privim evenimentele reale din Biblie dintr-o perspectivă de ansamblu, putem vedea clar amprenta lui Dumnezeu. Avem privilegiul de a avea Cuvântul lui Dumnezeu, care ne oferă o înțelegere atât de profundă a lucrării Lui! Se pune acum întrebarea: ce drept avem noi să-L învinovățim pe Creator pentru ceva ce pur și simplu nu înțelegem!

Philip Yancey (2) analizează pe larg cartea lui Iov și concluzionează că aceasta nu răspunde cu adevărat la întrebarea „de ce", ci vorbește mai degrabă despre modul de a face față suferinței. Este o carte despre credința în Dumnezeu. Dumnezeu ne permite să privim dincolo de cortină în primele două capitole, dar Iov nu a aflat despre „pariul dintre Lucifer și Dumnezeu" decât chiar la sfârșit! Cel mai impresionant este faptul că, deși se vorbește despre suferință pe parcursul a 36 de capitole, Dumnezeu nu răspunde la „întrebarea despre suferință", ci îi spune lui Iov, pe scurt: „Până când TU nu vei înțelege puțin mai bine cum funcționează universul fizic, nu-mi spune mie cum să gestionez universul moral." Dumnezeu își descrie măreția, atotputernicia și atotștiința în Iov 38-41, dar, în capitolul următor, este de acord cu Iov: prietenii lui au greșit în ceea ce au spus!

Apropo de a greși. Există câteva relatări despre acest lucru în Vechiul Testament, de exemplu, numeroasele soții ale lui Solomon, adulterul, anumite războaie, consultarea unui clarvăzător etc. Faptul că aceste lucruri rele se regăsesc în Biblie nu înseamnă că Dumnezeu le aprobă!

||

Suferința ne poate fi de folos

Philip Yancey descrie în detaliu faptul că durerea, ca sursă a suferinței, este, în esență, un lucru pozitiv. Leproșii nu mai simt durerea și se mutilează inconștient, de exemplu, apropiindu-și mâna prea mult de foc. Fără tratament medical, extremitățile se vor putrezi foarte repede. Așadar, durerea este un sistem de avertizare foarte util. Durerea ne determină să ne retragem imediat mâna. De altfel, aceleași celule care transmit durerea sunt cele care transmit și o mângâiere romantică delicată. Fascinant! De asemenea, suferința (durerea) lumii poate fi privită ca un semnal de avertizare că ceva nu este în regulă cu lumea.

Când suferința te lovește personal:

Când suferința te lovește personal, cu siguranță va apărea întrebarea: „De ce eu? De ce mi s-a întâmplat asta mie?” Adesea, abia în fața unei suferințe severe oamenii încep să se gândească la Dumnezeu, la moarte și la sensul vieții! Și pentru creștini, a fi lovit de o durere profundă înseamnă a-și cerceta inima pentru a vedea dacă ar trebui să se pocăiască în vreun domeniu al vieții. Cu toate acestea, este nevoie de o prudență maximă în explicarea suferinței, mai ales a altor oameni! Suferința devine astfel adesea megafonul lui Dumnezeu pentru ca oamenii să se gândească în sfârșit la El.

Philip Yancey (1) dedică o mare parte a cărții sale întrebării despre cum să ne apropiem de oamenii care suferă și cum să facem față suferinței noi înșine. Răspunsul nostru în fața suferinței poate fi extrem de decisiv pentru viața viitoare – fie devenim amărâți, fie creștem enorm în credință, fie suntem chiar eliberați de suferință!

||

Lupta împotriva suferinței

„O broască țestoasă îi spune alteia: «Uneori aș vrea să întreb de ce Dumnezeu permite sărăcia, foamea și nedreptatea, când ar putea face ceva în privința asta.»”

Iar cealaltă broască țestoasă răspunde: «Mă tem că Dumnezeu mi-ar putea pune aceeași întrebare.»

Interesant este că acuzații precum „De ce permite Dumnezeu toată această foamete din lume?” vin adesea de la oameni care nu se află în această situație! Tocmai acești oameni ar putea, de fapt, să facă ceva – sau, de obicei, chiar mai mult – în această privință decât o fac în realitate!

Isus a trecut prin suferința lumii. Isus este acolo, El este alături de noi în cele mai adânci adâncuri ale vieții noastre. Suntem zdrobiți? El a fost copt ca pâinea pentru noi. Suntem disprețuiți de ceilalți? El a fost disprețuit. Isus cunoaște durerea, suferința, jalea și moartea. Isus a schimbat chiar și sensul morții! Fiecare lacrimă a lumii este și lacrima Lui. Isus a luptat împotriva suferinței prin toate minunile Sale. Acest Isus ne-a chemat pe noi, creștinii, să acționăm după exemplul Său. De-a lungul Bibliei, poți observa ceva: Dumnezeu se folosește de oameni pentru a-Și zidi Împărăția. Probabil că ar fi putut să pună îngerii să facă totul. Planul lui Dumnezeu presupune ca oamenii să poarte iubirea Lui în lume prin cuvânt și faptă, cu ajutorul și puterea Duhului Sfânt! Desigur, acest lucru este posibil pentru om numai dacă Dumnezeu face primul pas spre om cu iubirea și harul Său.

Nu este un secret faptul că lumea produce suficientă hrană pentru a hrăni fiecare persoană de pe pământ. Problema o reprezintă omul!

Aplicație

Acum încercați să răspundeți la întrebările provocatoare ale celorlalți (în echipă, între prieteni, în familie) folosind argumentele menționate. Folosiți Biblia cât mai des posibil atunci când faceți acest lucru!

||

Religiile și credibilitatea Bibliei

Întrebări și afirmații provocatoare

- La urma urmei, nu duce oare fiecare religie la același Dumnezeu?
- Este o aroganță pură să afirmi că Iisus este singura cale!

- Biblia a fost transmisă inițial pe cale orală, apoi a fost pusă pe hârtie și, nu în ultimul rând, s-au adus corecturi la copii – cu siguranță au fost schimbate tot felul de lucruri!
- Nu pot reprezentanții religioși să se lase pur și simplu în pace unii pe alții? La urma urmei, puteți învăța unii de la alții în loc să vă luptați între voi!
- Cum poate fi conciliată Cruciada cu caritatea creștină (istoria bisericii este plină de violență și opresiune)?

||

Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

În cartea „The Facts of Faith" de Josh McDowell (5), puteți găsi un răspuns detaliat la întrebarea privind originea Bibliei – o lectură obligatorie pentru oricine dorește să găsească argumente pe această temă!

În vremea lui Avraam, Biblia nu era transmisă doar pe cale orală, ci exista deja scrierea cuneiformă.

S-a dovedit că, pe vremea lui Moise, se putea scrie pe tăblițe de lut și pe papirus. Ulterior, s-a folosit pergamentul.

Deoarece toate aceste suporturi nu pot rezista pe parcursul a 3000 de ani fără a se îngălbeni complet, în fiecare perioadă a existat o categorie profesională responsabilă cu copierea textelor.

- În jurul anului 200 î.Hr., Vechiul Testament a fost alcătuit, adică numeroasele scrieri au fost reunite într-un singur volum de către scribi. S-a luat, de asemenea, o decizie cu privire la conținutul Noului Testament. De data aceasta, decizia a aparținut părinților Bisericii din acea perioadă (200-400 d.Hr.). Acest lucru a fost necesar pentru ca nimic să nu poată fi adăugat sau scos din Cuvântul lui Dumnezeu.
- Cea mai veche Biblie aproape completă se află la British Library din Londra. Este vorba de „Codex Alexandrinus", scris în jurul anului 400 d.Hr. – adică înainte ca Mahomed să vină pe lume!
- Cea mai valoroasă descoperire o reprezintă Manuscrisele de la Marea Moartă, care au fost copiate între anii 200 î.Hr. și 100 d.Hr. Au fost descoperite, de asemenea, numeroase cărți extrabiblice, care oferă o perspectivă asupra interacțiunilor religioase. Aceste manuscrise corespund cu primul Vechi Testament complet din anul 900 d.Hr.

Multe dovezi istorice susțin fiabilitatea Bibliei – pentru a numi doar câteva:

- Succesiunea regilor și a orașelor biblice (convingătoare prin concordanța cu descoperirile arheologice)
- Ierihon (toate zidurile s-au prăbușit spre exterior, fapt confirmat de săpături – de obicei, zidurile se prăbușesc spre interior!)
- Potopul
- Succesiunea tribală a lui Avraam
- Intrarea familiei lui Iacov în Egipt și mormântul lui Iosif
- Invazia asiriană și captivitatea babiloniană

Dacă sunteți bine informați cu privire la originea Bibliei (scrisă de 40 de autori pe o perioadă de 1500 de ani), argumentul conform căruia profețiile Vechiului Testament se împlinesc în Noul Testament este unul foarte puternic! Putem dovedi, cu ajutorul Manuscriselor de la Marea Moartă, că profețiile nu ar fi putut fi modificate ulterior.

De asemenea, în ceea ce privește Noul Testament, se găsesc numeroase dovezi extrabiblice care atestă autenticitatea evenimentelor (Lee Strobel / Josh McDowell). În special în ceea ce-l privește pe Iisus, există numeroși relatatori extrabiblici care au scris despre El. De exemplu, Tacitus, un roman din secolul I, considerat unul dintre cei mai exacți istorici ai lumii antice, evreul Iosif (90 d.Hr.) sau un alt roman numit Thallus (52 d.Hr.)

Având în vedere toate aceste argumente, fiecare poate alege să creadă sau nu că Biblia este adevărată. Dacă cineva crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și este convins de autenticitatea tradiției, nu există loc pentru nicio altă religie, deoarece Isus face o afirmație absolută: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6)!

||

Principalele diferențe față de alte religii

Principala diferență între a crede în Biblie și a crede în alte religii este că noi avem mântuirea prin moartea lui Isus și nu ne putem mântui singuri prin fapte bune. Am fost cumpărați cu un preț scump (1 Corinteni 6:20).

Isus, spre deosebire de „fondatorii religiilor”, este singurul care pretinde că este Dumnezeu. Toți ceilalți au fost doar învățători sau profeți, ale căror morminte, apropo, nu sunt nici ele goale!

||

Ce învață

învățăturile islamului?

Dintre toate religiile, sectele și grupările disidente, islamul trebuie luat în considerare pentru o comparație, deoarece în islam ne confruntăm cu numeroase argumente.

Mohammed s-a născut în anul 570 d.Hr. și s-a căsătorit cu o văduvă bogată la vârsta de 25 de ani. Mohammed nu mai era nevoit să muncească și avea mai mult timp pentru meditație. La Mecca domnea politeismul (credința în mai mulți zei), iar Mohammed a ajuns să creadă că există un singur Dumnezeu, probabil sub influența evreilor și creștinilor care locuiau acolo. La vârsta de 40 de ani, după propria sa mărturie, a primit prima revelație de la îngerul Gabriel și a ajuns la convingerea că era un profet.

Musulmanii cred că Mahomed este ultimul și, prin urmare, cel mai important profet – toți ceilalți profeți din Biblie (Adam, Avraam, David și chiar Iisus, deși acesta este considerat doar un profet) sunt acceptați. Dacă există vreo contradicție, prevalează ceea ce a spus Mahomed.

În islam există, de asemenea, diferite curente, însă toți musulmanii au următoarele în comun:

- Ei cred într-un singur Dumnezeu (Allah)
- Ei cred în îngeri (Gabriel, cel care a adus Coranul, și doi îngeri care însoțesc fiecare persoană: unul notează faptele bune, celălalt faptele rele)
- Ei cred în cărțile sfinte: una primită de Moise (cele cinci cărți ale lui Moise – „Tora”), una de David (Psalmii – „Zabur”), una de Iisus – Evangheliile („Injil”) și ultima de la Mahomed – Coranul.
- După cum s-a menționat, ei cred în profeți, în Ziua Judecății și în predestinare. Musulmanii nu au nicio certitudine cu privire la faptul dacă vor fi mântuiți sau nu!

<||

Neînțelegeri ale musulmanilor cu privire la Biblie

- Majoritatea cred că creștinii cred în trei zei: Dumnezeu, Maria și Iisus
- Expresia „Fiul lui Dumnezeu” este interpretată în sensul că Dumnezeu și-a luat o soție (Maria) și a avut un fiu
- Pentru musulmani, moartea lui Iisus pe cruce reprezintă un sfârșit nedemn pentru un zeu! Moartea lui Iisus pe cruce nu este necesară pentru musulmani în vederea iertării păcatelor.
- Creștinismul este o religie occidentală. (Evident, acest lucru nu este adevărat, întrucât rădăcinile credinței noastre se află în poporul Israel!)
- Biblia nu este demnă de încredere – a fost modificată față de original de-a lungul anilor.

Însă chiar Coranul încurajează (în sura 5, versetele 43-52, 70-72) credința în Scripturi (Biblie)

||

Evanghelia lui Barnaba

Musulmanii susțin că Evanghelia lui Barnaba este singura adevărată. În ea, ei afirmă că Iisus nu este Fiul lui Dumnezeu, că Iuda Iscarioteanul, și nu Iisus, a murit pe cruce și că Iisus a profețit venirea lui Mahomed.

Musulmanii susțin că Evanghelia lui Barnaba este singura Evanghelie adevărată

Singura versiune cunoscută a Evangheliei lui Barnaba se află la Veneția. În introducerea acestei scrieri sunt prezentate dovezi care arată că aceasta este un fals. Musulmanii, însă, au omis introducerea și au publicat această scriere! Mai mult, Barnaba nu a fost niciunul dintre cei doisprezece ucenici. La aceasta se adaugă faptul că niciuna dintre scrierile antice anterioare secolului al V-lea nu menționează măcar o dată Evanghelia lui Barnaba.

||

Mohammed a fost prezis în Biblie

Musulmanii susțin că Biblia îl prezice pe profetul Mahomed în Deuteronom 18:15,18. În cazul lui Isus, însă, profeția se împlinește atunci când El spune în Ioan 5:46: „Dacă îl credeți pe Moise, credeți-mă și pe Mine, căci el a scris despre Mine.” O astfel de referință nu se găsește nicăieri în Coran!

S-ar putea discuta despre multe alte argumente pe care musulmanii le au împotriva Bibliei. Dar v-aș încuraja să studiați bine Biblia și, dacă intrați în contact cu musulmani, să citiți una dintre cărțile enumerate la sfârșit.

||

Cum îi vorbesc unui musulman despre Dumnezeu

Ceea ce este important, așa cum am menționat în introducere, nu este să intri în polemică, ci să asculți mai întâi cu dragoste și să afli exact în ce crede musulmanul respectiv. Nu toți musulmanii cred exact la fel!

Începe cu punctele comune, cum ar fi Avraam, apoi arată calea mântuirii prin David până la Isus. Vorbește, de asemenea, despre modul în care te rogi personal lui Dumnezeu – despre relația cu Dumnezeu, despre cum să aplici înțelepciunea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi și despre modul în care Isus ți-a schimbat personal viața!

||

Creație sau evoluție?

- Întrebări și afirmații provocatoare:
- Avem nevoie de un Dumnezeu dacă putem explica legile naturii și ale vieții prin evoluție?
- Este doar o chestiune de timp până când toate „minunile” naturii vor fi dezvăluite de știință! Având în vedere stadiul actual al științei, nu este oare puțin naiv să credem în Adam și Eva?
- Credința în Dumnezeu este ceva pentru cei slabi, care au nevoie de un pretext pentru tot ceea ce nu înțeleg!
- Originea și evoluția organismelor au fost dovedite!

Cea mai mare greșeală este să luăm în derâdere argumentele evoluționiștilor din ignoranță. Atât evoluționismul, cât și creaționismul se bazează adesea pe aceleași fapte, doar că le privesc prin „ochelari de soare” diferiți. Se fac presupuneri diferite și, astfel, se creează ipoteze diferite.

Origin – Modelul Big Bang, cu numeroase lacune

Dacă a existat un Big Bang, de unde a provenit materia necesară pentru acesta și de unde a provenit supa primordială?

Dumnezeu a creat lumea din nimic prin CUVÂNTUL Său: Dumnezeu și Biblia nu sunt o soluție de compromis pentru noi, deoarece nu putem găsi argumente științifice pentru origini. Noi (creaționiștii) pornim de la Biblie ca fundament și încercăm să găsim argumente științifice pentru autenticitatea Cuvântului lui Dumnezeu – nu invers!

||

Cronologia

Metodele obișnuite, precum metoda C14, sunt extrem de inexacte pentru calculele temporale care depășesc 1.000 de ani, tocmai pentru că această metodă presupune că în trecut în atmosferă se afla aceeași cantitate de C14 radioactiv, ceea ce nu trebuie neapărat să fie cazul. Evoluționiștii se țin (cu încăpățânare) de împărțirea straturilor de rocă în milioane de ani, iar orice nu se încadrează în acest sistem este respins.

S-a măsurat eroziunea vârfurilor montane, care este de 0,2 mm pe an. Dacă aceste munți ar avea o vechime de 5 milioane de ani, ar fi fost erodați de mult timp! În alte părți ale Alpilor, munții continuă să se ridice cu aproximativ 1 mm pe an. Imaginați-vă cât de înalți ar trebui să fie Alpii dacă ar avea 10 milioane de ani: și anume, 10.000 m!

Dacă primii oameni ar fi trăit acum 40.000 de ani, astăzi ar trebui să existe 430 de miliarde de oameni pe lume. Ei bine, ai putea presupune că omenirea a fost adesea decimată aproape în totalitate. Totuși, în acest caz ar trebui să găsim tone de oase, ceea ce nu este cazul.

Un argument ușor diferit împotriva cronologiei este „saltul cambrian”:

În Precambrian (acum 570 de milioane de ani înainte de Hristos), existau doar organisme unicelulare. În Cambrian (începând cu 570 de milioane de ani înainte de Hristos), au fost descoperite primele fosile, parcă apărute brusc din neant. Această lacună în evoluția de la organismele unicelulare la oameni, așa-numitele „verigi lipsă”, constituie un alt argument împotriva teoriei evoluției. Aceste verigi lipsă (de exemplu, de la pterozauri la păsări) ridică numeroase întrebări. Doar trecerea de la animalele acvatice la cele terestre ar necesita un număr enorm de adaptări, cum ar fi depășirea greutății proprii mai mari, inventarea unui nou sistem de respirație și rezolvarea problemei evaporării.

||

Fandomul ca argument principal al teoriei evoluției

Este important de știut că teoria evoluției consideră întâmplarea ca fiind forța motrice și presiunea selecției (supraviețuirea celui mai adaptat) ca fiind forța care dă direcția. Pe scurt, evoluția este posibilă dacă se dispune de mult timp, deoarece, pornind de la anumite ipoteze probabilistice, se poate demonstra că întâmplarea, combinată cu o forță care dă direcția, face posibilă schimbarea.

În ceea ce privește probabilitatea, trebuie să precizăm că se fac întotdeauna ipoteze; în funcție de modul în care sunt formulate aceste ipoteze, evoluția devine posibilă sau imposibilă pe parcursul a milioane de ani. Dar, întrucât nu doresc să vă plictisesc cu matematică, iată un exemplu ilustrativ:

Sistemul „instrucțiunilor” noastre umane (ADN-ul) din celulă este similar cu codul Morse. În loc de puncte și liniuțe, în codul nostru avem cele patru baze (prescurtate aici ca litere) A, T, G și C. Acestea sunt aliniate una după alta și pot fi folosite pentru a scrie „cuvinte și propoziții” (gene), cum ar fi „Această persoană are ochii căprui”. Cât de probabil este ca eu să aliniez fără sens puncte și linii în codul Morse și, prin descifrarea acestuia, să rezulte o carte plină de sens din cuvinte și propoziții? ADN-ul din fiecare celulă minusculă, desfășurat, are o lungime medie de 6 cm. Un model de ADN cu un diametru de un metru ar trebui să se ridice la 1350 de milioane de kilometri – adică de aproximativ 2000 de ori până la Lună și înapoi! Acest „miracol”, susține teoria evoluției, a apărut în urma unui Big Bang, de-a lungul a milioane de ani – de parcă Big Bang-ul nu ar fi fost un „miracol” suficient de mare!

Darwin a avansat teoria, care este destul de corectă, conform căreia „cel mai adaptat” supraviețuiește. În termeni simpli, aceasta înseamnă că speciile de animale care au un avantaj față de altele au șanse mai mari de supraviețuire. Astfel, animalele mai adaptate sunt selectate și, odată cu ele, și genele care fac animalul sau planta mai adaptate! Dar dacă vrei să explici formarea speciilor cu această teorie, cum ar fi, de exemplu, trecerea de la animalul acvatic la cel terestru sau chiar formarea unui organ complex, cum ar fi ochiul, lucrurile devin extrem de dificile. Cu toate acestea, teoria evoluției încearcă să realizeze schimbările pas cu pas, prin numeroase mici modificări ale ADN-ului (mutații). Problema este, însă, că o schimbare care duce la o formă intermediară trebuie să fie, la rândul ei, „mai adaptată” (un pește care începe să-și transforme branhiile în plămâni sau să-și transforme înotătoarele în structuri asemănătoare ghearelor nu este cu adevărat mai adaptat). Acest lucru presupune, la rândul său, că anumite schimbări, care trebuie să producă toate o îmbunătățire, trebuie să aibă loc simultan. Din nou, însă, probabilitățile sunt împotriva acestui scenariu. Astfel, chiar și „cei mai mici pași evolutivi” devin adesea mult prea mari pentru a putea avea loc.

||

Macro - Microevoluție

Microevoluție = Animalele și plantele s-au adaptat la mediu și s-au schimbat ca urmare a acestui fapt, dar numai în cadrul aceleiași specii

Macroevoluție = Se presupune că animalele și plantele s-au schimbat sub presiunea concurenței de-a lungul a milioane de ani, dând naștere la noi specii de animale și plante

Deoarece microevoluția a fost observată în natură și nu este în contradicție cu Biblia, ea poate fi acceptată ca fapt. Cu toate acestea, macroevoluția nu a fost niciodată dovedită! De ce atunci inovațiile, legăturile dintre noile specii, sunt atât de rare, dacă ar trebui să aibă un mare avantaj competitiv? Din acest motiv, și pentru că Biblia spune că originea creației este „fiecare după soiul său” (Geneza 1:24), macroevoluția nu este susținută de un creaționist.

Ceea ce a observat Darwin este doar microevoluția. Darwin a dedus apoi din microevoluție existența macroevoluției, care, după cum spune el, durează pur și simplu mult mai mult.

Este important de menționat că nu este deloc ușor să observi diferența la nivel molecular. Nu este deloc „prostesc” să crezi în teoria evoluției, deoarece la nivel molecular există fenomene complexe care pot fi interpretate în moduri foarte diferite, în funcție de perspectiva din care le privești:

În cazul bacteriilor, constatăm că, în diverse procese, acestea creează combinații noi pentru a face față anumitor factori de stres (de exemplu, antibioticele)! Așadar, ADN-ul este mult mai flexibil decât ne imaginăm adesea.

Abia recent s-a descoperit că există o „genă-maestru” care controlează alte gene. Dacă această genă suferă o mutație, apar simultan numeroase mutații. Dacă gena este reparată ulterior, celelalte mutații rămân. Pentru evoluționiști, acesta este un indiciu al unei evoluții haotice. Desigur, în cel puțin 99,999% din cazuri se constată doar mutații negative. Dar oamenii de știință se bazează pe întâmplare, probabilitate și mult timp, ceea ce permite apoi posibilitatea unei mutații pozitive.

Prin aceste scurte exemple, putem observa că organismele sunt extrem de adaptabile și la nivel molecular. Acum, trebuie să ținem cont de faptul că a crede în Dumnezeu are consecințe drastice. Aceasta ar însemna, de exemplu, că Biblia este adevărată și că trebuie să crezi tot ce spune ea! Atunci, dacă cineva are și o concepție greșită despre Dumnezeu, eroarea conform căreia soluția este să te bazezi pe știință este, într-un anumit sens, de înțeles!

Știința și Biblia

Scopul Bibliei este mai degrabă acela de a explica de ce trăim decât de a ne explica viețile din punct de vedere științific!

||

Complexitatea organismelor

Genele sunt planul de construcție al proteinelor. Proteinele, împreună cu hormonii, activează la rândul lor genele. Hormonii influențează producția de proteine. Hormonii sunt produși de enzime, care sunt alcătuite din proteine. Acum spune-mi, unde începe viața! Pe scurt: organismul nostru este extrem de complex și încă departe de a fi înțeles – se presupune că ar fi apărut pur și simplu așa? Biblia spune (Rom. 1:18-25) că ar trebui doar să privim natura și pe noi înșine și atunci ne-am da seama că există un Creator!

Creația

Fiecare animal a fost creat după specia sa (Geneza 1:24)! Acest lucru nu exclude adaptarea la mediu, așa cum s-a menționat (microevoluție). Apropo, dragonii și dinozaurii sunt menționați în Biblie (Iov 40:15-24 / Iov 40:25 - 41:26 / Ps. 74:13 / Isa. 14:29).

Perspectiva creaționistă asupra faptelor științifice actuale

Deriva continentală poate fi găsită într-o formă rudimentară în Biblie. (Folosiți traduceri fidele textului original: Geneza 10:25 sau 1 Cronici 1:19). La aproximativ 100 de ani după Potop (pentru calcul, vezi Geneza 11, versetele 10-16 referitoare la Sem), lui Eber i s-au născut doi fii: unul a fost numit Peleg, deoarece în timpul lui pământul a fost împărțit. Aceasta nu se referă la Turnul Babel, care a avut loc, de asemenea, la scurt timp după Potop

Oamenii, cu limbile lor diferite, s-au împrăștiat pe tot pământul (deoarece acesta era încă un continent unic), iar deriva continentală a separat popoarele. Oamenii de știință folosesc viteza actuală a plăcilor tectonice pentru a calcula timpul necesar ca acestea să se îndepărteze atât de mult una de alta. Totuși, acest calcul se bazează pe ipoteza că plăcile tectonice s-au deplasat întotdeauna cu aceeași viteză, ceea ce nu este neapărat adevărat!

Potopul: fosilizarea poate avea loc numai atunci când un animal sau o plantă este acoperită foarte brusc de nisip sau de alt tip de sol și nu mai este adus oxigen. Acesta este cazul atunci când are loc o catastrofă, cum ar fi un potop. Oamenii de știință și susținătorii creaționismului dispun de numeroase dovezi care indică faptul că majoritatea fosilelor pe care le descoperim astăzi au fost create în urma unei mari catastrofe: Potopul! Două exemple:

A fost descoperit un copac fosilizat pe mai multe straturi (conform științei, fiecare dintre aceste straturi are o vechime de câteva sute de mii de ani – după 1.000 de ani, orice copac este deja complet descompus!) Din acest motiv, aceste straturi de pământ trebuie să se fi acumulat într-o perioadă scurtă de timp.

În plus, există numeroase indicii că clima era diferită în trecut; de exemplu, în Alpi se găsesc roci provenite din zone tropicale! Acest lucru ar putea fi atribuit marelui strat de apă care înconjura Pământul la momentul creației
(Geneza 1:6). Un astfel de strat de apă ar schimba complet clima și, printre altele, ar reduce enorm radiația UV. În Biblie, oamenii trăiau mult mai mult până în vremea lui Noe – după aceea, vârsta

oamenilor scade drastic! O parte din acest înveliș de apă s-a revărsat probabil pe Pământ sub formă de ploaie în timpul Potopului (Geneza 7:11), iar cealaltă parte se află și astăzi în atmosferă. Deoarece Pământul era complet acoperit de apă, plăcile tectonice s-au deplasat prin acțiunea lui Dumnezeu imediat după Potop, astfel încât masele continentale au fost ridicate. O parte din apă s-a infiltrat probabil, iar restul se află încă în oceane. Deoarece după Potop a predominat un climat diferit, acesta ar fi, de asemenea, un motiv pentru dispariția dinozaurilor, care se aflau pe arca lui Noe.

De asemenea, acestea sunt doar „ipoteze”, dar care sunt în concordanță cu descoperirile științifice și cu Biblia!

Bibliografie

(1) Philip Yancey: Unde este Dumnezeu în suferința mea (referitor la tema 1)

(2) Philip Yancey: Biblia pe care a citit-o Isus (la tema 1)

(14) J.B. Brantschen: De ce ne face Dumnezeu cel bun să suferim (la tema 1)

6_atelier_1_YW_01

Surse:

Autor: Philippe Diener

Conținut, imagine de copertă, drepturi de autor: www.besj.ch

Weitere Informationen

Etichete
Evanghelizare
Atelier
Credință
Islamul
Apologetică

Vârsta
începând cu vârsta de 16 ani

Număr de participanți
Nu sunt disponibile date.

Biblia
Subiect:

Durată
Nu sunt disponibile date.

Material
Multă muncă

Descărcare fișier
Fișier disponibil pentru descărcare

KI Generierter Inhalt
Conținut
Etichete
Vârsta
Număr de participanți
Biblia
Durată
Material

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/ro/wiki/art/raspunsuri-la-intrebarile-frecvente